

ville få kort tid til at lære fangen at kende, inden indstilling om prøveløsladelse (efter 4 måneder) skulle afgives. Det er imidlertid planen i forbindelse med de nye regler at gennemføre en væsentlig forkortelse af 6 ugers-fristen.

Når der i tilslutning til det her omtalte problem blev peget på den mulighed — i stedet for at give en mere almindelig prøveløsladelsesadgang efter 4 måneder — at udvide anvendelsen af kombinationsdomme efter § 58, stk. 1, synes betragtningen ikke konsekvent. Det er åbenbart, at anstaltsledelsen på det tidspunkt, da der skal tages stilling til spørgsmålet om prøveløsladelse, d. v. s. til spørgsmålet om at kombinere strafafsoning med efterforsorg, vil have et langt bedre grundlag herfor, end retten kunne have på domstidspunktet.

Det her anførte fører over i nogle mere almindelige betragtninger om forholdet mellem reglen om kombinationsdomme (§ 58, stk. 1) og de gældende og de foreslåede prøveløsladelsesregler.

Disse regler bygger på den betragtning, at der ved fængselsstraffe af alle størrelser bør være mulighed for at kombinere strafafsoningen med et efterfølgende tilsyns kontrol og støtte.

Finder retten, at der alene bør afsones en straf på indtil 3 måneder, kan retten ved en kombinationsdom efter § 58, stk. 1, gennemføre en ordning, som i realiteten indebærer en prøveløsladelse. Når talen er om en så kort udståelsestid (i arresthus), opnås der heller ingen fordele ved at overlade afgørelse af prøveløsladesspørgsmålet til fængselsvæsenet.

Ved de længere straffe, der udstås i statsfængsel, kan der imidlertid — som allerede nævnt — ikke være tvivl om, at fængselsvæsenet vil have et bedre grundlag end retten for en stillingtagen til spørgsmålet om efterforsorg m. v.

I forbindelse hermed er der grund til at pege på den manglende konsekvens i de gældende regler:

1) Skal der alene udstås en straf på indtil 3 måneder, har retten som nævnt efter § 58, stk. 1, en almindelig adgang til i kombinationsdommens form at gennemføre en prøveløsladelse.

2) Med hensyn til straffe på over 9 måneder har justitsministeriet en almindelig

adgang til prøveløsladelse efter § 38, stk. 1.

3) For så vidt angår straffe, der er på over 4, men ikke over 9 måneder, og hvor retten finder, at der bør afsones mere end 3 måneder (således at kombinationsdom ikke kan gives), er der en lakune i systemet. Bortset fra den snævre regel i § 38, stk. 3, er der her ingen mulighed for at kombinere afsoning med efterfølgende tilsyn og anden forsorg. Det er denne lakune, der, hvis forslaget gennemføres, vil blive udfyldt.

Spørgsmål 4.

Kan der gives konkrete oplysninger om omfanget af de bevillingsforøgelser, som må forudsættes, når den af Forsorgsselskabet omtalte udvidelse som følge af forslagets gennemførelse skal finde sted?

Svar:

Om dette spørgsmål har Dansk Forsorgsselskab afgivet følgende udtalelse i en skrivelse af 7. april 1965:

„I anledning af justitsministeriets skrivelse af 2. marts 1965 (L.A. 177/60) skal man meddele, at gennemførelsen af det fremsatte lovforslag efter selskabets skøn vil medføre en forøgelse af tilsynsarbejdet med ca. 400 tilsyn om året. Med det nuværende omkostningsniveau kan merudgiften hertil anslås til 350.000 kr. om året. Selskabet har ikke mulighed for at bedømme størrelsen af den besparelse for fængselsvæsenet, der vil være en følge af det forøgede antal prøveløsladelser.“

Om den nærmere størrelse af den i skriven omtalte besparelse for fængselsvæsenet er det ret vanskeligt at skønne, men om rammerne for besparelsen kan følgende angives:

Den foreslåede udvidelse af adgangen til prøveløsladelse vedrører alene fængselsstraffe, der er på mere end 4, men ikke over 9 måneder.

Forslagets regler antages her at medføre, at 400 løsladelser, der ellers ville ske som endelige løsladelser uden tilsyn, bliver prøveløsladelser.

De pågældendes gennemsnitlige reststraf ved prøveløsladelsen skønnes at ville være omkring 75 dage.

Disse tal betyder, at det årlige antal fangedage formindskes med 30.000.

Den gennemsnitlige udgift pr. fange pr.